

De zwerm
De Wildlingen Boek II

Lees ook van Jacob Grey:

De Wildlingen Boek I – De kraaienfluisteraar

Jacob Grey

DE WILDLINGEN

BOEK 2

DE ZWERM

Vertaald door Lia Belt

moon

Oorspronkelijke titel *Ferals – The Swarm Descends*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2015

© Jacob Grey, 2015

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

© Omslagbeeld: Eric Deschamps

Omslagontwerp: Sarah Creech

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 3735 9

ISBN 978 90 488 3067 1 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met speciale dank aan Michael Ford

1

Er zijn hier geesten, dacht Kra. Misschien niet het soort geesten dat door lege kamers doolde en jammerend met deuren sloeg, maar droevigere geesten. Er hing hier een gevoel van verdriet, stil en uit de herinneringen van de levenden vervaagd.

Hij keek op het horloge dat hij van Kruim had gekregen: twee uur 's nachts. Kruim was de duivenwildling bij wie Kra woonde. Soms gedroeg hij zich als een soort vader.

Dit is een slecht idee, zei Sip. Hij zat drie meter hoger op een tak, met zijn snavel tussen zijn borstveren gestopt. Ik ben ouder dan jij. Waarom luistert niemand ooit naar de stem van de ervaring?

'Ik heb wel geluisterd,' antwoordde Kra. 'Ik heb gewoon besloten je te negeren.'

Hij probeerde zelfverzekerd te klinken, maar hij had een droge mond terwijl hij rillend tussen de struiken zat. Het huis waar hij naar keek stond leeg. De verf bladderde van de muren af, die waren beklad met graffiti. Hij telde maar twee intacte ramen; de rest was ingegooid of dichtgetimmerd. De voortuin was zo overwoekerd dat er niet eens meer een pad naar de deur te zien was.

Een van de bomen bij het huis was omgewaaid door een

storm en de takken, die door een deel van het dak waren gegaan, leken de woning in te groeien.

Zoals het klokje thuis tikt, mompelde Knars, die nerveus over Kra's schouder hupte. De klauwtjes van de jonge kraai prikten in Kra's huid, dwars door zijn leren jack heen.

Thuis? Zo voelde het niet voor Kra. Helemaal niet.

Hij groef in zijn geheugen, maar kon dit huis er niet in terugvinden. Hij was nog maar vijf geweest toen de kraaien hem hadden weggedragen, en niets hier kwam hem bekend voor. Behalve het onrustbarende gevoel van angst dat over hem kwam als hij ernaar keek; hetzelfde gevoel als in zijn dromen.

Het is nog niet te laat om terug te gaan naar de kerk, Kra, zei Sip. *We kunnen die overgebleven aardappelpannenkoekjes van het avondeten naar binnen werken. En hoe weten we trouwens zeker dat dit het juiste huis is?*

'Dat weet ik gewoon,' antwoordde Kra. Diep vanbinnen voelde hij een kille overtuiging.

Achter hem klonk het geflapper van vleugels, en een derde kraai landde op de grond. Ze was pezig en slank. Met haar smalle snavel prikte ze in de aarde en peuterde er een kronkelende worm uit. Het slijmerige beestje wriemelde en draaide toen de kraai haar kop naar achteren gooide en het opslokte.

Hé, Glinster! zei Knars. Hij zette zijn borst op.

De kust is veilig. Er vielen klontertjes aarde van de snavel van de vrouwelijke kraai toen ze praatte. *Waar wachten jullie op?*

Op het moment dat deze jongeman verstandig wordt, antwoordde Sip. *Dat hij het verleden laat rusten.*

Ach, wees niet zo'n spelbreker. Glinster strekte haar vleugels met glinsterende blauwe en rode tinten, als een olie-

vlek op asfalt. *Het heeft me vier weken gekost om dit huis te vinden. Als Kra niet naar binnen gaat, doe ik het.*

‘Willen jullie alsjeblieft niet over me praten alsof ik er niet bij ben?’ klaagde Kra. Voor één keer hielden de kraaien op met kibbelen. Dat kwam maar zelden voor sinds Glinster bij hun groep was gekomen. Kraaien waren eigenwijs. Ze ruzieden graag, en ze wilden altijd het laatste woord hebben. Allemaal behalve Witje, de witte kraai met wie Kra was opgegroeid. In alle jaren in hun nest had Witje nog geen twintig woorden gesproken. Kra wenste dat de oude kraai nog bij hen was.

Hij stond op, rechte zijn rug en wierp een blik langs de straat. Alle gebouwen in dit deel van de stad stonden leeg. De gezinnen die hier hadden gewoond, waren allemaal vertrokken toen er geen banen meer waren na de Duistere Zomer – de geheime oorlog tussen wildlingen die acht jaar geleden had gewoed. In een goot vol bladeren lag een kapotte, verroeste step en in een boom in een van de voortuinen hing een scheve schommel aan gerafelde touwen.

Kra vroeg zich even af hoe het was geweest om hier op te groeien. Had hij met andere kinderen uit deze nu verlaten huizen gespeeld? Hij kon zich moeilijk voorstellen dat er ooit was gelachen op deze plek, waar de stilte nu zo zwaar en somber voelde. Met bonzend hart liep hij de oprit naar het huis op. De voordeur was dichtgetimmerd, maar het zou niet moeilijk moeten zijn om door een raam naar binnen te klimmen.

Je kunt nog steeds terug, zei Sip, die koppig op zijn tak bleef zitten.

Dat kon Sip gemakkelijk zeggen, want dit huis betekende niets voor hem. Maar voor Kra was het alles. Zo'n groot deel van zijn verleden was onbekend, een open zee zonder kaarten om hem te helpen navigeren. Maar deze plek

was belangrijk, en Kra kon hem niet langer negeren. Wie weet wat hij binnen zou kunnen vinden?

Hij haalde een gekreukelde foto uit zijn jaszak: een foto van zijn ouders, uit gelukkiger tijden. Kruim had die aan hem gegeven. De duivenwildling was het er ook niet mee eens geweest dat Kra naar dit huis ging en had gemopperd dat het tijdverspilling was. Kra streek met zijn duim over de foto van zijn ouders. Ze zagen er bijna net zo uit als toen hij ze in het Land der Doden had ontmoet. Hij had daar slechts een paar kostbare momenten bij hen kunnen zijn, en zijn hart verlangde naar meer. En waar kon hij nu meer over hen ontdekken dan hier?

Hij was het zijn ouders verschuldigd om dit door te zetten.

Toen Kra een van de planken voor de deur beetpakte, voelde hij dat er beweging in zat. Hij greep de rand steviger vast en trok hem gemakkelijk los, met roestige spijkers en al.

De kraaien protesteerden niet meer, en al snel had hij de doorgang vrijgemaakt.

Kra voelde de kraaien achter zich en draaide zich om. Ze zaten alle drie op de grond. 'Ik wil alléén naar binnen,' zei hij.

Glinster knikte en Knars hipte een stukje naar achteren. Sip wendde met een theatrale zwieper van zijn kop zijn blik af.

Er was een lichtschakelaar binnen, maar Kra was niet verbaasd dat er geen licht aanging toen hij erop drukte. Het was er koud en muf. In het weinige licht zag hij omgevallen meubels en scheefhangende schilderijtjes aan de muren. Een brede trap liep vanuit de gang naar een overloopje, maakte een draai en ging door naar de bovenverdieping. Kra dacht daar boven iets te zien bewegen, een

rat of misschien een vogel, maar toen hij nog eens keek zag hij het niet meer.

Het voelde hier vaag vertrouwd. Kleine dingen kwamen hem bekend voor: een lampenkap, een deurklink, een versleten gordijn. Of misschien speelde zijn geest spelletjes met hem en wilde hij gewoon graag iets van betekenis zien in deze puinhopen van verlaten levens.

Door een deuropening zag Kra een doorgezakte bank staan. Er bungelden kabels uit een stopcontact, en toen hij ernaartoe liep, zag hij een eethoek staan.

Een ijzige angst veranderde zijn voeten in lood. Hij kende deze kamer uit zijn nachtmerries. Hier was het gebeurd: bij deze tafel waren zijn ouders vermoord door de spinnen van de Spinnende Man. Er lag nu een laag stof op de tafel, maar Kra kon het niet opbrengen om nog dichterbij te gaan.

In plaats daarvan draaide hij zich weer om naar de trap. De treden kraakten toen hij naar boven liep. Met elke stap nam een spookachtig gevoel van nostalgie in zijn buik toe. Toen hij boven was, droegen zijn voeten hem automatisch naar een deur met een bordje in de vorm van een trein. Het was beschilderd met woorden die hij kon lezen dankzij Kruims lessen: JACKS KAMER.

Jack Carmichael.

Dat was ooit zijn naam geweest.

Kra haalde diep adem en duwde de deur open.

Toen zijn blik naar het raam in de muur tegenover de deur ging, veranderden zijn knieën in pap. De herinneringen, zo droomachtig, verscherpten ineens tot een gevoel van pure angst. Hij greep de deurpost vast om zichzelf in evenwicht te houden.

Hij herinnerde zich de ferme handen van zijn ouders toen ze hem uit zijn bed trokken en naar het raam sleur-

den. Ze hadden hem zo stevig vastgehouden dat het pijn deed en hadden doof geleken voor zijn paniekerige geschreeuw. Zijn vader had het raam opengedaan en zijn moeder had hem naar buiten geduwd. Kra had de grond naar zich toe zien komen, en de angst was doodsangst geworden toen hij viel...

Hij haalde nog eens diep adem, terwijl de kracht van de herinnering vervaagde.

Jarenlang was dat zijn enige herinnering aan zijn ouders geweest, die had gewoekerd in zijn geest: de harte-loze manier waarop ze hem in de steek hadden gelaten. Inmiddels wist Kra dat dat niet het hele verhaal was. Het was maar één regel in een verhaal dat eeuwen eerder was begonnen, een verhaal over wildlingen die onderling oorlog voerden. Zijn ouders hadden niet de bedoeling gehad om hem te vermoorden; ze hadden hem juist beschermd door hem zo ver mogelijk bij de Spinnende Man weg te krijgen.

Kra wendde zijn blik van het raam af. Hij trilde.

Voor de rest was de kamer zo goed als leeg. Op een paar planken lagen nog wat velletjes papier en in een hoek lag een bergje oude kleding. Kra had niet verwacht dat zijn oude kamer in stand zou zijn gehouden, zoals in een museum, maar toch werd hij boos. Iemand had al zijn spullen meegenomen.

De woede verliet hem net zo snel als hij was gekomen en er bleef alleen een verdoofd gevoel van verdriet achter. Natuurlijk was het huis leeggehaald en geplunderd. Allerlei schurken hadden gebruikgemaakt van de chaos in de Duistere Zomer. Kra vermoedde dat een mooi huis zoals dit een aantrekkelijk doelwit had gevormd.

Hij liep als een robot over de beschimmelde vloerbedekking naar het raam. Met de manchet van zijn leren

jack wreef hij een laagje condens van de gebarsten ruit. Buiten was de nacht stil; de sterren waren helder in een onbewolkte hemel en de maan gloeide zachtjes.

Kra zuchtte. Kruim had gelijk: het had geen zin gehad om hierheen te komen. Het verleden was dood.

Plotseling zag hij iets tussen de bomen beneden. Een bleek gezicht dat opdook in de duisternis naast een boomstam.

Zijn hart maakte een sprongetje. Het gezicht bewoog helemaal niet en staaarde alleen maar naar hem. Het was een oude man, en zijn huid was zo wit dat hij misschien wel make-up droeg, zoals een clown. Wie was dat? En wat deed hij hier, in Kra's tuin?

Kra greep het raamkozijn en probeerde het omhoog te schuiven om naar de man te roepen, maar er zat geen beweging in. Toen hij er nog een ruk aan gaf, knarste het raam. Hij wilde net zijn mond opendoen, toen hij achter zich een angstig kreetje hoorde.

'Wie ben jij?' vroeg een stem.

Kra draaide zich met een ruk om en zag dat de berg kleren in de hoek zich had bewogen. Er lag daar een meisje in een slaapzak. Ze was mager, met warrig donker haar en een vuil gezicht. Zo te zien was ze een jaar of twee ouder dan hij.

Kra stapte achteruit tot hij tegen het raam botste. Zijn benen wilden wegrennen, maar hij was verlamd van angst. Hij vond zijn stem. 'Ik...' begon hij. Maar wat moest hij zeggen? Waar moest hij beginnen? De ogen van het meisje stonden opstandig, maar ook bang, zag hij, en daarvoor nam zijn eigen angst een beetje af. Hij stak zijn handen op om te laten zien dat hij ongevaarlijk was. 'Dit is mijn huis,' zei hij. 'Wie ben jij?'

Het meisje stond op, waardoor de slaapzak van haar af

viel. Ze pakte een honkbalknuppel van de vloer en omklemde het ding zo stevig dat haar knokkels wit zagen. 'Ben je alleen?' vroeg ze.

Kra dacht aan de man buiten en keek snel achterom, maar het gezicht bij de boom was weg. Zijn kraaien waren ook nergens te zien. 'Eh... ja,' antwoordde hij.

'Als dit jouw huis is, waarom woon je hier dan niet?' vroeg het meisje terwijl ze met de knuppel naar hem gebaarde. Ze zag eruit alsof ze niet zou aarzelen het ding te gebruiken.

Kra hield afstand. 'Ik woon hier al heel lang niet meer,' bekende hij. Hij zocht naar een betere verklaring, maar wist niet wat hij moest zeggen.

Het meisje tilde de knuppel weer op. Ze keek alsof ze hem zou aanvallen als hij iets verkeerd zei.

'Mijn ouders... Ze hebben me eruit gegooid,' ging Kra door. Dat was min of meer waar.

Het meisje leek zich te ontspannen; ze liet de knuppel een stukje zakken. 'Welkom bij de club,' zei ze.

'Welke club?' vroeg Kra.

Het meisje fronste haar voorhoofd. 'Dat is een uitdrukking,' zei ze. 'Ik bedoel dat we in hetzelfde schuitje zitten.'

Kra snapte het niet. 'Dit is een huis, geen boot,' zei hij.

Hij wist niet waarom, maar het meisje lachte. 'Van welke planeet kom jij?' vroeg ze hoofdschuddend.

'Van deze,' zei Kra. Ze nam hem in de maling, besepte hij. Maar dat was beter dan dat ze probeerde hem met die knuppel te slaan. 'Ben jij alleen?' vroeg hij.

Het meisje knikte. 'Strikt genomen ben ik weggelopen, denk ik. Ik slaap hier al een paar weken. Ik heet trouwens Selina.'

'Kra,' zei Kra.

'Is dat een afkorting?'

'Niet echt,' antwoordde hij.

'Ik wist dat hier een paar huizen leegstonden.' Selina gebaarde met de knuppel om zich heen. 'Dit leek het minst slechte.'

'Bedankt,' zei Kra. 'Dit was vroeger mijn slaapkamer.'

Het meisje grijnsde. 'Heel fraai. Die rattenkeutels maken het echt gezellig.'

Kra lachte. Het had wat tijd gekost, maar geleidelijk aan, dankzij de hulp van Pip en Kruim, begon hij te snappen hoe gesprekken met andere mensen werkten. 'Ik vind vooral die beschimmelde gordijnen leuk.'

Selina zette de honkbalknuppel tegen de muur. 'Luister, ik ga wel weg als je dat wilt.'

Kra zweeg. Hij had een nogal vreemd gevoel vanbinnen. Niemand vroeg ooit aan hem wat hij wilde, dus hij had geen idee. Hij keek naar haar voddige kleding en smalle gezicht. Als hij haar eruit zette, waar moest ze dan naartoe? Hij nam aan dat ze wel een ander huis kon kraken, maar hij had haar nog maar net ontmoet en ze leek best oké. Op die honkbalknuppel na.

Het meisje begon haar slaapzak op te rollen.

'Je hoeft niet weg,' zei hij snel. 'Ik blijf niet. Ik ben hier klaar.'

Ze stopte. 'O, woon je nu ergens anders?' vroeg ze.

Kra ving een glimp van wanhoop in haar ogen op. Hij dacht aan de kerk van Sint-Francis, waar hij nu met Kruim en Pip woonde. Hij verbrak het oogcontact. 'Zoiets,' zei hij.

Selina glimlachte droogjes. 'Het geeft niet. Ik snap het. Ik kan wel voor mezelf zorgen.'

Kra bekeek haar onderzoekend en vroeg zich af of ze alleen maar stoer deed. Hij had in de kerk een matras, warmte en eten. Het was er honderdduizend keer beter dan hier. Kon hij haar meenemen? Er was meer dan ge-

noeg ruimte. Zijn hart spoorde hem aan iets te zeggen, maar zijn hoofd protesteerde daartegen. Hij wist dat Kruim het niet leuk zou vinden als hij met een vreemde kwam aanzetten. En bovendien, hoe zouden ze dan hun wildlingenkrachten voor haar geheim kunnen houden?

Nee, het was te riskant.

‘Dat is het niet,’ zei hij uiteindelijk. ‘Het is niet mijn huis, dat is alles.’

Ze knikte. ‘Zit er maar niet mee.’

Hij voelde zich rot. Het moest hier 's nachts heel koud zijn. En hoe kwam ze aan eten zonder kraaien om haar te helpen?

‘Luister,’ zei hij. ‘Je ziet eruit alsof je honger hebt. Ik kan later terugkomen en je iets te eten brengen als je wilt.’

Het meisje bloosde, maar ze hief haar kin. ‘Ik heb je hulp niet nodig.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Kra. ‘Ik wilde alleen maar... Ik ken plekken waar eten te vinden is, dat is alles. In de stad.’

‘Ik ook,’ zei ze defensief. ‘Ik verhonger niet, oké?’

Er viel een onbehaaglijke stilte. Kra had haar niet willen beledigen.

‘Moet je horen,’ zei ze uiteindelijk. ‘Als we nu eens kennis delen? Ik laat jou zien waar ik eten haal, en jij laat mij zien waar jij eten haalt. Twee weglopers die elkaar een handje helpen?’

Kra knipperde met zijn ogen. Zo'n soort aanbod had hij niet verwacht. ‘Wat... samen?’

‘Waarom niet?’ vroeg Selina. ‘Wat dacht je van morgenavond tien uur?’

Kra merkte dat hij knikte zonder dat hij erbij nadacht.

Buiten hoorde hij het zachte gekras van Knars. Ze zullen zich wel zorgen om me maken, dacht hij. Kra wilde niet dat

ze binnenkwamen en Selina bang maakten. 'Ik moet gaan,' zei hij.

Ze keek hem behoedzaam aan, met gefronst voorhoofd. 'Oké. Dag Kra, tot morgen. Ik bewaak intussen de kostbaarheden van je ouders wel.'

'Kostbaarheden?' vroeg Kra. Had ze iets in het huis gevonden?

Ze glimlachte weer. 'Geintje.'

'O ja.' Hij kleurde. 'Ik snap het. Dag.'

Hij liep met nog steeds gloeiende wangen de kamer uit. Maar terwijl hij de trap af ging, voelde hij een lichtheid in zijn borst. Het was zo lang geleden dat hij met een normaal mens had gepraat, en op een paar foutjes na was het niet al te slecht gegaan. Hij vroeg zich af of hij Kruim wel over het meisje moest vertellen. De duivenwildling had niet veel geduld met niet-wildlingen.

In de woonkamer bleef hij even staan. Er schoten hem nu allerlei vragen te binnen. Waar kwam dat meisje vandaan, en waarom was ze weggelopen? Hoelang was ze hier al, en hoe had ze overleefd? Nou ja, er zou later nog genoeg tijd zijn om vragen te stellen.

Iets gevonden? vroeg Glinster, die opzijhipte toen Kra de voordeur achter zich sloot.

'Niet echt,' loog Kra. 'Kom, we gaan naar huis.'

Helemaal niets? Glinster hield haar kopje scheef.

'Het is een bouwval,' zei Kra. 'Ik had naar Sip moeten luisteren.'

Zei ik toch? zei Sip.

Kra wist dat hij hun zou moeten vertellen over Selina, maar ze zouden toch alleen maar protesteren, net als met zijn vriendin Lydia, toen ze haar nog niet kenden. Bovendien hielden de kraaien al zijn hele leven dingen voor hem achter. Het was best tevredenstellend om nu zelf

een geheim te hebben, al was het iets kleins.

Ze waren net aan de rand van de voortuin aangekomen toen er een man voor hen stapte.

Kra werd overvallen door een ijzige paniek. Hij slaakte een kreet, waardoor de kraaien met wilde kreten opvlogen. Hij deinsde achteruit, maar struikelde en belandde op zijn achterwerk. Al zijn spieren wilden vluchten, en toch kon hij zich helemaal niet bewegen.

De man stak zijn hoofd naar voren. 'Jack Carmichael?' vroeg hij. Zijn stem was zacht, maar indringend. Kra voelde weerzin toen hij zag dat de tanden van de man als scherpe kartels uit zijn tandvlees staken.

Ken je hem? vroeg Knars.

Kra kreeg het voor elkaar zijn hoofd te schudden. Dit was de man met het bleke gezicht die hij vanuit het slaapkamerraam al had gezien. Van dichtbij zag Kra dat hij helemáál zo bleek was. Hij had witte lippen, een kleine, platte neus en starende ogen achter een getint brilletje. Zijn gezicht was zo mager als een doodshoofd, met donkere holten onder zijn jukbeenderen, en hij had helemaal geen haar of zelfs wenkbrauwen. De man droeg een lange zwarte jas, die hij stevig had dichtgeknoopt.

Glinster sprong op een tak boven hen en kraste schel.

'Ik heb geen kwaad in de zin,' zei de man, die snel heen en weer keek. 'Althans, áls jij Jack Carmichael bent? De kraaienfluisteraar?'

'Wie bent u?' vroeg Kra terwijl hij opkrabbelde. 'Waarom bespioneert u me?'

Kra schrok toen de bleke gedaante onder zijn jas reikte. Hij zag dat Sip zijn vleugels al spreidde, klaar om omlaag te suizen. Maar de man trok geen wapen. Het was een steen, ongeveer half zo groot als Kra's vuist en glanzend pikzwart.

‘Deze is van Elizabeth,’ zei de vreemde terwijl hij de steen naar voren stak. ‘Elizabeth Carmichael.’

Die woorden trokken aan Kra’s hart. ‘Mijn moeder? Hebt u haar gekend?’

‘Misschien,’ antwoordde de man. Hij aarzelde even. ‘Dat moet wel, denk ik. Ooit!’ Zijn mond vertrok tot een heel flauwe glimlach, die meteen weer verdween. ‘Al sta ik nu dichterbij haar dan ooit, natuurlijk.’

Eh... wat moet dat nou weer betekenen? vroeg Glinster.

Kra staarde naar de steen op de hand van de man. Hoe aandachtiger hij ernaar keek, hoe moeilijker het was om zijn blik erop scherp te stellen. De steen was toch niet helemaal pikzwart. In de diepten ervan leken wervelingen van kleuren te bewegen, te verschuiven en te vervagen. Kra ging achteruit, maar de man stapte mee en stak de steen naar hem uit.

‘Hij is van jou, jongeman. Van de kraaienwildling. Pak aan. Pak áán.’

Misschien is het een valstrik, waarschuwde Knars.

Kra hoorde de wanhoop in de stem van de vreemdeling, maar om de een of andere reden wist hij zeker dat de man de waarheid sprak. Die steen wás van hem. Hij wist het, diep in zijn ziel. Hij stak zijn hand uit en de man liet de steen erin vallen. Die was lichter dan Kra had verwacht, en merkwaardig warm.

‘Wat is dit?’ vroeg Kra.

In plaats van antwoord te geven, keek de man met een ruk omhoog en stapte achteruit de duisternis in. ‘Ik moet gaan,’ zei hij. ‘Ik wil er niks mee te maken hebben, kraaienfluisteraar. Het is alleen jouw last.’

Kra draaide zich om en zag een duif uit een raam aan de achterkant van het huis van zijn ouders vliegen. Een van Kruijsvogels. De duif vloog als een grijze schaduw weg.

Hij sloot zijn vuist om de steen. Hij hoorde vaag dat de kraaien krasten, maar zijn aandacht was gericht op het vreemde, pulserende gevoel van de steen in zijn hand. Of misschien was het gewoon zijn hartslag?

Toen Kra weer opkeek, was de vreemdeling weg. Knars landde op zijn schouder en pikte hem zachtjes in zijn oor.

'Au!' riep Kra. 'Waarom doe je dat?' Hij stopte de steen in zijn zak.

Omdat je niet luisterde, zei Knars. Alles goed?

Kra knikte langzaam. 'Kom, we gaan terug naar de kerk. En... dit houden we voor ons, oké?'

Knars grinnikte. *Wie moeten we het vertellen? Niemand anders verstaat ons, weet je nog wel?*

'O ja,' zei Kra.